

Bilag til Bet. o. Lovf. ang. Krigskonjunkturskat samt bunden Opsparing m. m.

Men dernæst har man, og det er det vigtigste, ganske set bort fra den Forskel, der er paa Karakteren af den Indskudstilvækst, der har fundet og stadig finder Sted i de to Klasser af Pengeinstitutter. Der kan ikke være Tvivl om, at Indskudsstigningen for Sparekassernes Vedkommende i langt højere Grad end for Bankernes Vedkommende skyldes *Indkomststigning* end Realisation af Varelagre og Produktionsmidler og saaledes i højere Grad er Udtryk for Opsparing. Den i det sidste Aar skete *Indkomstudvikling* for visse Hovedgrupper af Sparekassernes Kunder, nemlig den dalende Arbejdsløshed i Arbejderklassen og det gode Høstaar for Landbruget i 1942 i Modsætning til det foregaaende Aar, giver netop Forklaring paa, at Indskudsstigningen i Sparekasserne har været større i Aaret 30. April 1942 til 30. April 1943 end i det foregaaende Aar, medens Forholdet har været omvendt for Bankerne, hvilket stemmer med, at Realisationen af Varelagrene mere og mere hører op. Man har ved sin Sidestillen af Sparekasserne med Bankerne undladt at tage Hensyn til denne Karakterforskel, der bevirker, at Sparekassernes Indskudstilvækst ikke tilnærmelsesvis er af saa løs Karakter som Bankernes og følgelig derfor heller ikke tilnærmelsesvis kræver den samme Likviditet som Bankernes Indskudstilvækst.

Sparekasserne har i disse forløbne ekstraordinære Aar ikke foretaget Udlaan ud over de ganske normale og inden for de sædvanlige Rammer, og nogen større Efterspørgsel efter Udlaan har der ikke været. Den i Sparekasserne skete Indskudstilvækst er derfor i ikke ringe Grad anbragt i let realisable — og i Nationalbanken belaaelige — Obligationer, samtidig med at Kasse- og Bankbeholdningerne gennemgaaende er holdt noget større end de sædvanlige. Ifølge den sidste Beretning fra Sparekassetsynet for April Maaned d. A. udgør Sparekassernes gennemsnitlige Likviditetsprocent (Forholdet imellem likvide Beholdninger og Gældsforpligtelser) 45,2 pCt., altsaa omtrent 6 Gange saa stor som den i Sparekasselovens § 10 krævede Likviditetsprocent.

Ud fra de ovennævnte Kendsgerninger maa Fællesrepræsentationen anse det for ganske upaakrævet, at der nu paalægges Sparekasserne nogen større Likviditetspligt end den i Sparekasseloven paabudte.

Sparekasserne kan naturligvis kun se med Sympati paa, at de ledige Penge holdes i den størst mulige Ro, saa at de over det mindst mulige Pres paa Prisniveauet. Men man maa formene, at den Linie, som Sparekasserne hidtil har fulgt, nemlig i det store og hele at fastholde deres Indlaansrente for Penge paa almindelige Sparekassevilkaar og paa Opsigelse (3 Maaneder), netop har virket til at holde Pengene i Ro i Sparekasserne. Selv med det sidste Aars daarlige Kaar for Anbringelse af Sparekassernes Midler og den derved reducerede Indtjeningsevne har man af Hensyn til de nuværende Sparere og for ikke at svække Befolkningens Interesse for Opsparingen fastholdt den nævnte Linie for Indlaansrenten, og denne Linie agter Sparekasserne fremdeles at følge, saa længe det er dem muligt. Men denne Fastholden af Indlaansrenten anser Sparekasserne sig ikke i Stand til at fortsætte, dersom den i Lovforslaget paabudte Udvidelse af Likviditetskravet gennemføres. Med den ringe Margin imellem Udlaans- og Indlaansrente, som Sparekasserne i Modsætning til Bankerne arbejder med, vil det skærpede Likviditetskrav sikkert gennemgaaende nødvendiggøre en Nedsættelse af Indlaansrenten i Sparekasserne. Men herved vil Loven netop komme til at virke lige i modsat Retning af det, man ønsker, nemlig at holde Pengene i Ro. For det første maa det befrygtes, at de indestaaende Penge i nogen Grad vil søge bort fra Sparekasserne bl. a. til løs Anbringelse i Obligationer, hvoraf vil følge Uro paa Obligationmarkedet, hvortil kommer, at en Nedsættelse af Sparekasserrenten i sig selv vil virke stimulerende paa Obligationskurserne. Men navnlig maa det anses for givet, at Sparekasserne i langt højere Grad end nu vil nægte at modtage Penge, som netop derved vil blive fristet til at gaa de gale Veje.

Ogsaa af denne Grund maa Fællesrepræsentationen bestemt fraraade, at Lovforslaget ophøjes til Lov.

Da det jo imidlertid af Udtalelser ved Forslagets første Behandling saavel af Handelsministeren som af de forskellige Partiordførere synes at fremgaa, at det maa anses for udelukket helt at holde Sparekasserne uden for skærpede Likviditetskrav, tillader Fællesrepræsentationen sig at henstille til det ærede Udvalg, at der med Hensyntagen til de paapegede Forskelligheder i Sparekassernes og Bankernes Indskudstilvækst gennemføres en Ordning, hvorved Sparekasserne dog beholder Muligheden for i det store og hele at fastholde deres nuværende Indlaansrentesatser